

Christus op het kruis

door: J.N. Darby

Psalm 22

Hoe meer wij kijken naar de Heer Jezus op aarde, Zijn wandel hier beneden bezien en ons realiseren wat Hij op Zijn weg heeft ontmoet, des te meer begrijpen wij ook de enorme vervreemding van de mens van God. Maar wij krijgen ook des te meer oog voor de zegen die voortkomt uit het feit dat de Zoon van God in deze wereld heeft geleefd en haar door Zijn dood en opstanding weer heeft verlaten. Dit is een belangrijk feit. Er is niets aan gelijk, zelfs niet in de schepping. Er is niets groter dan te zien dat het Woord vlees geworden is, wonend te midden van de mensen, terwijl Hij er openlijk en geheel en al verworpen werd.

Maar men kan inzien dat zoiets zonder de toelating van God niet had kunnen gebeuren. Christus had niet in de dood kunnen gaan, als God dat niet had toegestaan. Zoals de Heer dat Zelf heeft gezegd: Hij had de Vader kunnen bidden en dan zou Hij twaalf legioenen engelen hebben gezonden. Hij had ook een wonder kunnen verrichten en Zichzelf kunnen bevrijden, al was het maar in het midden van Zijn tegenstanders, toen die in Getsemane voor Hem terugdeinzend ter aarde vielen. Maar daartoe was Hij niet in deze wereld gekomen, net zo min als Hij in de wereld was gekomen eenvoudig om er verworpen weer uit te gaan. Als wij Hem zien, Zijn leven gevend op het kruis, kunnen wij iets anders zien in Zijn dood, een plan en een doel dat alleen door deze dood verwerkelijkt konden worden. Waarom zou Hij in deze dood zijn afgedaald en het oordeel ondergaan hebben als het niet was ter wille van ons die gered moesten worden?

Als wij Hem dan ook die plaats zien innemen, zien wij er de toestand van de mensen voor wie Hij was gekomen. Maar ook zien wij dat Hij zo is afgedaald en weer is opgestaan, om alle machten van het kwaad, die Hij heeft ontmoet, teniet te doen. Daarin zien wij Zijn goddelijke volmaaktheid en Zijn volmaakte liefde. Hij was gekomen om de harten van mensen tot Zich te trekken. Maar zoals Hij gezegd heeft, zij hebben Hem haat gegeven voor Zijn liefde. Toen de mens Hem niet wilde, is Hij naar het kruis gegaan en God is in de dood van Jezus verheerlijkt in al wat Hij tegen de zonde is, evenals in Zijn goddelijke wijsheid.

Dat kunnen we zien in psalm 22. De Heer Zelf heeft eruit geciteerd op het kruis. Daar sprak Hij niet alleen over het grote feit dat Hij van God verlaten was, maar ook over Zijn weg hier op aarde die hiertoe voerde en

over alle omstandigheden die Hij meemaakte en die tegelijkertijd de ware toestand van deze wereld onthulden. Voortdurend oogste Hij haat voor Zijn liefde. Maar deze haat, in plaats van de openbaring van Zijn liefde te verhinderen, diende alleen om er volledig uitdrukking aan te geven. En hoewel niets zo volledig de werkelijke toestand van het hart van de mens laat zien als het kruis - want daar zien we het kwaad volledig geopenbaard - kunnen we daar, op het kruis, ook alleen de volmaakte en goddelijke genade zien die in de toestand van de mens voorziet.

Let in de eerste plaats op het gezegende karakter, waarin de Heer de wereld bezocht. Bepaalde waarheden over de schepping en de voorzienigheid bijvoorbeeld kunnen ook elders geleerd worden, maar *niet* de waarheden die met het oordeel in gerechtigheid verband houden. Die kunnen nu alleen op het kruis gezien worden, en die zullen uiteindelijk ook gezien worden in het oordeel over de zondaars. Dat was wat Job zo moeilijk vond om te begrijpen: hoe diegenen die kwaad doen, voorspoed konden hebben, terwijl de rechtvaardigen verdrukt en vervolgd worden? Dat is omdat de tijd van het oordeel nog niet is gekomen. De tijd van barmhartigheid duurt nog voort, en *wij* kunnen het oordeel en de barmhartigheid niet verenigen. Daaruit volgt dat de tegenwoordige tijd een raadsel is. Er is teveel kwaad in de wereld om te geloven dat de huidige toestand van God is; en toch, zelfs te midden van alle verval en ellende, zijn er openbaringen van goedheid die duidelijk van God komen. De mensen proberen door dit alles heen te gaan, of er onverschillig voor te zijn. Maar wat hun egoïsme ook is, het is onmogelijk de toestand van lijden in deze wereld niet te zien. Hoe gunstig voor enkelen de uiterlijke omstandigheden ook mogen zijn, een gedeeltelijke verzachting van de situatie, toch moeten wij toegeven dat - over het geheel genomen - de wereld in verval en ellende is.

Maar als Christus in de wereld komt, zie ik volmaakte goedheid te midden van dit toneel van verwarring, lijden en smart, waar de macht van het kwaad de overhand heeft. Niets dergelijks was ooit tevoren gezien, hoewel de profeten het hadden kunnen vermoeden. Maar wat ik in Christus zie, is God Zélf die volmaakte goedheid openbaart - die echter ook het menselijk hart openbaart - te midden van het kwaad en

het lijden. Dit gaf Hem de gelegenheid het hart van de mensen tot Hem terug te brengen, door hen te *winnen*.

Er is nu een goddelijk bestuur en er zal later een oordeel van God zijn, naar de eis van de natuur van God Zelf, want Hij kan niet toestaan dat het kwaad onbeperkt doorgaat. Maar de komst van Christus heeft tot doel gehad, het vertrouwen van de mens in God terug te brengen door de openbaring van Zijn goedheid. Satan had wantrouwen tegenover God opgewekt bij de mens. Satan zei: Als u doet, wat ik u zeg, zult u als God zijn, kennende goed en kwaad. Christus is gekomen om ons werkelijk zo te maken en Hij stelde Zichzelf aan iedere bedroefde ziel voor en aan de grootste zondaar, terwijl Hij zei: “Kunt u op God vertrouwen? Zeg niet dat u te slecht bent. Ik ben gekomen, omdat u slecht bent. Zeg niet dat u te ellendig bent. Ik ben gekomen, omdat u ellendig bent. Zeg niet dat het kwaad te groot is. Er is niets zo groot als God”. En overal waar deze stem werd gehoord, zien wij de zondaar tot Hem komen. Huilend ongetwijfeld, want het past om verdriet over de zonde te hebben. Maar *vertrouwend* op deze liefde, die geloofd kan worden, een liefde zoals het hart nergens anders kan vinden en kan vertrouwen.

Zo is de Heer geweest. Als sommigen voorwendden goed te zijn, ontmaskerde Hij ze. Als anderen voorgaven boven het kwaad te staan, ontmaskerde Hij hun huichelarij door te zeggen: “Wee u schriftgeleerden, huichelaars.” Zij waren gepleisterde graven. Maar er was altijd volmaakte genade voor de zondaar, zoals wij dat zien in het geval van de overspelige vrouw, die zij tot Hem brachten (Joh. 8). Ongetwijfeld was haar schuld groot en haar zonde afschuwelijk. Zij verdiende gestenigd te worden, maar wie zou dat doen? *Hij* onderzoekt alle harten. Hij is “licht” evengoed als “liefde”, en het is niet mogelijk dat een zondig hart zich voor Hem handhaaft. Als men het probeert zien we de sluier waarmee men zich bedekt afvallen (zoals alleen God dat kan bewerken), en schuld belijden. Een woord van Zijn kant raakt het geweten. Dit bracht een andere vrouw, bij de put van Sichar, ertoe om te zeggen: “Komt, ziet een mens die mij alles gezegd heeft, wat ik gedaan heb.” Wij moeten voor God staan zoals we werkelijk zijn; dat is het gevolg van het licht. Maar als onze toestand aan het licht komt, zien wij ook dat door deze volmaakte liefde in een oplossing is voorzien. In Gods goedertierenheid is geen hardheid. God was in Christus, de wereld met Zichzelf verzoenende. Christus was de openbaring van deze goedheid, die nooit moe wordt, nooit toornig en die nooit faalt om de smart weg te nemen. Een goedheid die gekomen is om onze boosheid te ontmoeten en weg te doen.

Wij weten dat de wereld Christus – die deze goedheid toonde – niet kon verdragen. De farizeeër was te trots om de genade aan te nemen. De wereld verwierp Zijn naam en ten slotte, toen al wat tegenhield was weggenomen en het uur gekomen was, leverde Hij Zichzelf over. Dan wordt tegen de wereld gezegd, die verantwoordelijk was voor Zijn verwerping: “*Hem ...*

hebt u door de hand van wettelozen aan het kruis gehecht en gedood.” Hoewel Hij aan de andere kant “*door de bepaalde raad en voorkennis van God is overgegeven*” (Hand. 2:23).

Maar wat een feit is dit, geliefde broeders. Wat moeten we denken van de dwaasheid van het menselijk hart? Dat *God* in deze wereld is gekomen en dat *de mens* Hem eruit heeft verjaagd; en dat deze mens, dit grote feit vergetend, verstrooiing en genot in zo’n wereld kan zoeken! Eigenlijk is het haat tegen Christus en verachting van Zijn Persoon. Verleid door genoegens, ijdelheid – het doet er niet toe wat – kan de mens zijn weg vervolgen door zich te amuseren in een wereld, die God heeft verworpen. Maar God heeft Zijn raadsbesluit niet opgegeven. Hij roept nog steeds uit deze wereld een volk voor Zijn Naam.

.....

Laten wij nu zien hoe volgens psalm 22 de toestand van deze wereld geopenbaard werd bij het kruis van Christus. Laten we de omstandigheden bekijken die de Heer omringden. Ieder mens had er een aandeel in. “*Sterke stieren van Basan hebben Mij omringd*” (vs. 13). Dat spreekt van *geweld* van de kant van Zijn vijanden. Wat Zijn vrienden betrof, zij sloegen op de vlucht. Van Zijn discipelen heeft één Hem verraden en een ander heeft Hem verloochend. Pilatus waste zijn handen toen hij het bloed van een Onschuldige ging vergieten. De Joden zeiden: “Zijn bloed kome over ons en onze kinderen”. De hogepriester, die tussenbeide moest komen voor onwetenden en dwalenden, gaf zijn stem aan de moord op de Onschuldige. Alles getuigde van de zedelijke duisternis van de wereld. Enkele vrouwen sloegen zich weliswaar op de borst met een gevoel van menselijke droefheid, en de hoofdman gaf het getuigenis dat deze Mens de Zoon van God was. Maar niemand in de wereld wilde iets van Hem weten. Hij werd veroordeeld door het Sanhedrin en door Pilatus, omdat Hij de waarheid handhaafde. Daarna ging Hij in volmaakte zachtmoedigheid naar het kruis.

Als wij naar Getsemane kijken, zien wij dat Zijn discipelen sliepen terwijl Hij in zware strijd was. En toen de legerafdeling kwam, door Joden geleid, om Hem te grijpen, dacht Hij niet aan zichzelf maar zei: “*Als u dan Mij zoekt, laat dezen heengaan*” (Joh. 18:8). Maar de discipelen lieten Hem in de steek: “*En zij verlieten Hem en vluchtten allen*” (Mark. 14:50). Deze moeilijke omstandigheden getuigden van het leed dat Hem overkwam in de wereld. Ze tonen ook aan hoe volmaakt Hij was door alles heen. En in onze psalm wordt aan dit alles herinnerd, terwijl de Heer uitdrukking gaf aan Zijn eigen smart in deze situatie.

Maar dit lijden, hoe diep en reëel ook, was *uiterlijk* en werd Hem door *mensen* aangedaan. Ten aanzien van dat lijden kon Hij Zich tot God wenden. En dat brengt ons tot het bijzondere onderwerp van psalm 22, die ons

een onpeilbaar lijden voorstelt. Christus zag op tot God in de uiterlijke beproevingen, maar wat betrof de beker die Hij moest drinken, vond Hij géén vertroosting. Zijn gebed was: *“Zo wees niet verre van Mij, want benauwdheid is nabij; want er is geen helper”* (vs. 12). En toen de angst nog zwaarder drukte, riep Hij weer: *“Maar U, HERE, wees niet verre”* (vs. 20). Tot op dat ogenblik was er alleen de uitwendige druk van de omstandigheden en dat hield Hem niet tegen op Zijn weg van gehoorzaamheid.

Onder deze omstandigheden ging Hij verder totdat Hij daadwerkelijk de beker moest drinken, die de Vader Hem op de hand stelde en die Hem ertoe bracht de hartverscheurende kreet te slaken: *“Mijn God, Mijn God, waarom hebt U Mij verlaten?”* (vs. 2). Hij voegde eraan toe: *“Op U hebben onze vaders vertrouwd; zij hebben vertrouwd, en Gij hebt hen uitgehouden”* (vs. 5). Laat dit niet zien hoe verschrikkelijk zwaar de oordeelsbeker tegen de zonde was? De omstandigheden die de Heer meemaakte in Zijn leven, zijn daarop uitgelopen. Hij was in de wereld en Zijn tegenwoordigheid toonde wat de mens was. Men gaf Hem haat voor Zijn liefde, en dat is heden even waar als het toen was. Het kruis is echter het door Hem gewilde ogenblik om het doel van Zijn liefde te doen kennen. Het is niet alleen het tonen van wie wij zijn, maar het *wegdoen* van onze ellendige toestand. Openbaren wat wij zijn, zonder iets anders, zou bij ons wanhoop veroorzaken en zou ons nooit enig goed kunnen doen. Alleen het grote werk dat ons tot God heeft teruggebracht, stelt ons in staat met blijdschap onze plaats voor God in te nemen.

Geliefden, laten wij ons niet vergissen. Zij die op aarde genoegens zoeken, interesseert het niet om van Christus te horen spreken. Ongetwijfeld, Christus is nu niet op aarde, zodat de mensen hun handen niet kunnen uitstrekken om Hem opnieuw te kruisigen. Maar de wereld, die eenmaal haar haat heeft uitgeleefd, is absoluut niet veranderd. De wereld houdt er niet van dat men haar Christus voorstelt; de natuurlijke mens weet dat heel goed. Wat zou een mens zeggen van al zijn eigen gedachten, gevoelens en geheime wensen, als God eens alles openbaarde? Breng Christus in een van onze moderne gezelschappen – om maar niet te spreken over slechte plekken – wat zou het gevolg zijn? Alles is voor de natuurlijke mens verwerpelijk als God erin betrokken wordt. De reden daarvan is dat waar de mens zijn genoegens vindt, hij God daarbij niet kan gebruiken. Veronderstel eens dat zo'n mens in de hemel zou komen, wat zou hij er moeten doen? Hij zou daar echt niet kunnen genieten, en dat zou hem ertoe brengen de wens te uiten zo gauw mogelijk weer weg te kunnen. Ja, het is echt zo: zodra God ter sprake gebracht wordt daar waar men vleselijke genoegens najaagt, bederft dat alles voor de mensen. En als het mogelijk zou zijn om de vleselijke mens te brengen waar de Heer nu is, zou hij daar niet kunnen blijven. De mens zoekt genoegens op de plek waar Christus is gekruisigd. Hij volgt die weg totdat het oordeel of de dood komt. Dan bemerkt hij dat hij een weg van

ijdelheid is gegaan en dat al zijn werk voor niets is geweest.

Maar op het kruis zie ik de volmaaktheid van de liefde van de Heiland. Zijn verwerping door de mensen gaf Hem slechts de gelegenheid om nog volmakter deze liefde te openbaren, die zo volledig in onze verloren toestand heeft voorzien. Liggen wij in de dood? Hij is daar voor ons ingegaan. Verdienden wij de beker van de toorn? Hij heeft hem genomen en geheel en al gedronken. Was heel de macht van Satan tegen ons? Hij trad haar tegemoet en heeft haar vernietigd. Christus zegt niet: 'Kom naar Mij toe met gepaste gevoelens en dan zal Ik u helpen'. Nee, Hij heeft Zichzelf vernederd om bij ons te komen in onze ellendige toestand. Hij probeerde niet te ontsnappen aan de hand van de mensen. Hij keerde Zichzelf niet af van hun beledigingen en hun geweld. Door alles heen offerde Hij Zichzelf onberispelijk aan God op.

Als ik de liefde en het raadsbesluit van God zie, terwijl Hij de zonde in gerechtigheid oordeelt; als ik onze Heiland zie op het kruis, leid ik daaruit deze kostbare waarheid af, *dat God Zich in genade bezig hield met het probleem van het kwaad*. Als ik Hem zie, die zo'n plaats heeft ingenomen, realiseer ik me dat de hele kwestie van de zonde voor God is gebracht en dat Hij die heeft opgelost in de Persoon van Christus. En hier, ten aanzien van Hem, handelde God niet zoals tegenover ons in barmhartigheid en teder medelijden met onze zwakheden. Voor Christus was er geen verzachting van het oordeel, geen barmhartigheid, geen verzwakking van het oordeelsvuur. Hij, de Zoon van God, was alleen in staat het hele gewicht van deze verschrikkelijke last te dragen. Hij was op het kruis de Enige die het wilde doen en die het heeft gedaan.

En wat voor een toneel was het! Als God alles in het gericht had weggevaagd, de schepping en de mens, dan had men daarin Zijn gerechtigheid kunnen zien. Maar waar zou Zijn liefde dan gebleven zijn? Als Hij alle mensen had geaccepteerd, terwijl Hij over de zonde was heengestapt, waar zou Zijn gerechtigheid gebleven zijn? Maar als Christus onze plaats op het kruis inneemt, zien wij de goddelijke gerechtigheid tégen de zonde. Nergens anders kunnen wij die zo zien. Op hetzelfde moment zien wij echter Gods liefde voor de zondaar! Op het kruis zijn al Gods eigenschappen volmaakt verheerlijkt, zelfs daar waar de zonde zichzelf volledig manifesteerde, maar waar de Heer het werk volbracht dat de zonde wegnam.

In psalm 22 wordt na de uitoefening van het oordeel de roep van de Heer verhoord: *“Verlos Mij van de horens der woudossen”* (vs. 22; vgl. Hebr. 5:7). Dat was *nadat* Hij de beker gedronken had en om zo te zeggen doorboord was door de horens van de woudossen. Daarna werd Zijn opstanding het openbare getuigenis dat Hij verhoord was. Maar zelfs nog vóór Zijn dood horen wij Hem vredig 'Vader' zeggen, als Hij uitroept: *“Vader, in Uw handen beveel Ik Mijn geest”* (Luk. 23:46). Hij stierf niet van uitputting. Hij gaf Zijn geest

over. Zo is het hele probleem van de zonde opgelost en geregeld. En als dat daar niet gebeurd was, zou het nooit geregeld zijn. Het is geregeld tot heil van allen die geloven, maar tot eeuwig oordeel van allen die dit grote heil veronachtzamen. Maar de zonde zal nooit meer voor het aangezicht van God gebracht worden. Aangezien deze kwestie op Golgota is geregeld, is ze volmaakt geregeld, naar de volmaakte goddelijke natuur, naar de heiligheid van God en geregeld tot in eeuwigheid. Christus die geroepen heeft tot God, vanaf de plaats waar Hij de beker van de toorn heeft gedronken, is verhoord en Zijn opstanding was het bewijs ervan.

Maar nu nog iets anders, en wel de *standvastigheid* van Zijn liefde. Tegenstand kon die liefde niet tegenhouden. Ze ging door, ondanks alles. U zult niet één nood vinden, die geen antwoord van die liefde gekregen heeft. U kunt geen zondaar vinden, hoe schuldig ook, voor wie er geen volmaakte en overvloedige genade is. De macht van de satan, het breken van Christus' hart door de smaad van mensen of de droefheid over de boosheid van de mensen: al die dingen konden deze liefde niet uitblussen. Hoe meer tegenstand Hij ondervond, des te meer gelegenheid die liefde vond om zich te openbaren. Onze Heiland had geen andere motieven dan de liefde die in Hem was voor ons, en Zijn volmaakte gehoorzaamheid jegens God.

♦♦♦♦

Na het lijden volgt in psalm 22 de verklaring: "Ik zal Uw Naam aan Mijn broeders verkondigen, in het midden der gemeente zal Ik U lofzingen" (vs. 23). Over welke Naam gaat het hier? De Naam van Zijn God en Vader. De Naam van Hem in Wiens gunst Hij voortaan stond zonder wolken, omdat de zonde was weggenomen. Hij verkeert in de tegenwoordigheid van Hem die oneindig heilig is. Hij had de kracht van deze heiligheid tegen de zonde gekend en gevoeld. Nu keert Hij als Mens terug in het genot van Zijn eigen gezegende positie – niet alleen omdat Hij de eeuwige Zoon van God is van vóór de grondlegging van de wereld, maar ook in Zijn hoedanigheid als Zoon des mensen. Hij geniet deze positie als Degene die het werk heeft volbracht en zegt: "Ik zal Uw Naam aan Mijn broeders verkondigen". En bij Zijn opstanding geeft Hij hun de boodschap: "Ik vaar op naar Mijn Vader en uw Vader, naar Mijn God en uw God" (Joh. 20:17). Voordien had Hij hen nooit broeders genoemd en nu plaatst Hij hen in de positie die Hij voor hen heeft verworven. Nu Hij het noodzakelijke werk daartoe heeft volbracht, brengt Hij Zijn discipelen in die relatie waarin Hijzelf tot God stond. Want wat Hij heeft volbracht, heeft Hij voor ons tot stand gebracht en Hij brengt ons waar Hijzelf is.

Zo kunnen wij zien wat dit heil inhoudt. Zo begrijpen wij hoever Zijn liefde ging, die Hem deed neerdalen in het stof van de dood, toen alle macht en kracht van het kwaad op Hem aanstormde en het rechtvaardig oordeel

van God tegen de zonde Hem trof, toen Hij tot zonde voor ons gemaakt werd. En wat ons duidelijk maakt hoezeer Hij God door Zijn werk heeft verheerlijkt, is dat Hij – die van God verlaten was – terugkeerde naar de volheid van het licht zonder wolken. Welnu, dan kan ik voortaan zeggen: 'Daar is ook mijn plaats'. Want Hij heeft gezegd: "Ik vaar op naar Mijn Vader en uw Vader". En Hij kan zeggen: 'Ik heb uw plaats ingenomen en Ik heb het werk volbracht dat nodig was om u tot God te brengen. U bent gerechtigheid van God geworden in Mij, omdat Ik tot zonde gemaakt ben voor u'.

Zijn eerste gedachte na verlost te zijn uit de muil van de leeuw is: "Ik zal Uw Naam aan Mijn broeders verkondigen". Ik wil hen even gelukkig maken als Ikzelf ben, Ik zal hun Uw Naam verkondigen. En Zijn liefde gaat door, in al haar kracht en reikwijdte, om de gevolgen van Zijn werk te bevestigen. Hij zegt dat wij bij Hem zullen zijn. En inderdaad: niets kan ons meer van Hem scheiden. Toen Hij de lijdensbeker dronk, deed Hij dat geheel alleen, maar nu zullen wij nooit meer van Hem gescheiden worden. Hij zegt niet: 'Voortaan kunnen zij zingen'. Maar Hij zegt: "...in het midden der gemeente zal Ik U lofzingen". Hij *leidt* de lofzang. Hij doet de Naam kennen waarin Hijzelf verblijd is. Wat wonderlijk dat wij zo met Hem verbonden zijn! Natuurlijk is het geestelijk bedoeld dat er staat dat Hij zingt, maar dat laat ons zien hoe Hij ons met Zichzelf verenigt in alle dingen.

Hoe volmaakt is dit heil! Kan ik echt geloven dat ik in dezelfde verbinding sta tot de Vader als Christus Zelf? Toch zegt Hij dat, en het is onmogelijk dat Hij mij doet dwalen of mij bedriegt. Als Hij zegt: "Vrede laat Ik u", voegt Hij eraan toe: "Mijn vrede geef Ik u" (Joh. 14:27). Hij zegt: "...opdat Mijn blijdschap in u is" (Joh. 15:11). De volmaakte liefde probeert haar geliefde met zich te verenigen; zij brengt hem tot zichzelf. Zo handelt Christus daar waar Hij is, en op die manier zegent Hij ons. Hij schenkt ons niet alleen gaven. Ongetwijfeld doet Hij dat, naar onze behoefte. Maar Hij brengt ons in Zijn eigen gelukzaligheid. Hij zegt: "...opdat zij Mijn blijdschap volkomen hebben in zichzelf". "...de heerlijkheid die U Mij hebt gegeven, heb Ik hun gegeven". "...opdat de liefde waarmee U Mij hebt liefgehad, in hen is en Ik in hen". "...de woorden die U Mij hebt gegeven, heb Ik hun gegeven". Dat is de maatstaf van Zijn liefde – een volmaakte liefde – hoewel wij zulke zwakke vaten zijn. Hij voert ons in zo'n volmaakte zegen, opdat wij die met Hem kunnen delen.

Wij zien ook dat de betekenis van deze psalm reikt tot in het duizendjarig Vrederijk. Het is hier niet alleen: "Vreest God en geeft Hem heerlijkheid", zoals wij lezen in het boek Openbaring (Openb. 14:7). Maar psalm 22 zegt: "Gij, die de HERE vreest, looft Hem" (vs. 24). Als u Hem vreest, moet u Hem prijzen. Wij zouden kunnen denken dat God op een enkele zonde zou terugkomen. Maar nee, Hij zal op geen enkele ongerechtigheid terugkomen. Hij heeft ze allemaal

weggedaan en Hij heeft ons bekleed met het beste kleding. Hij brengt ons in Zijn huis, opdat onze harten tot Hem in alle vrijheid zouden naderen. Voortaan is er waarheid in het verborgene van het hart, want de zonde is geopenbaard in het volle licht van God en is weggedaan. Wat een vrede geeft dat!

Kunt u naar het kruis kijken en dan zeggen: ‘Ik weet niet of mijn zonden vergeven zijn?’ U weet dat op het kruis alles geopenbaard is. De Heer is daar tot zonde gemaakt en God heeft daar de zonde geoordeeld in de Persoon van Zijn Zoon. “Maar nu is Hij eenmaal in de voleinding van de eeuwen geopenbaard om de zonde af te schaffen door het slachtoffer van Zichzelf” (Hebr. 9:26). Ik weet dat het werk volkomen volbracht is. “Ik heb het werk voleindigd dat U Mij te doen hebt gegeven”, zegt de Heer (Joh. 17:4). Ik vraag niet wat ik ervan denk, ik weet wat *God* ervan denkt. *Hij* heeft Jezus opgewekt uit de doden. Hij heeft Hem niet alleen aangenomen, maar Hij heeft Hem opgewekt als Mens, omdat Christus Hem volmaakt heeft verheerlijkt ten opzichte van de zonde.

Als men eenmaal zo de gedachten van God kent over het werk van Zijn Zoon, verdwijnen alle onzekerheden en twijfels als sneeuw voor de zon. Er zal nooit een andere Christus komen om het werk te doen; en Hij die eens voor altijd gestorven is, zal niet weer opnieuw sterven. God zij geprezen: Christus heeft het werk volbracht en de waarde van dit werk zal even lang bestaan als Hij in Gods tegenwoordigheid zal zijn. Ik kan getuigtijd, berispt, aangemoedigd of gewaarschuwd worden. De openbaring van Zijn heerlijkheid kan mij ter aarde werpen. Maar niets kan ooit de gerechtigheid van God tenietdoen, en dat ben ik nu geworden in Christus. “En als iemand zondigt, wij hebben een Voorspraak bij de Vader, Jezus Christus, de Rechtvaardige; en Hij is het zoenoffer voor onze zonden” (1 Joh. 2:1). Maar de gerechtigheid wordt nooit aangetast. Want Christus, die onze gerechtigheid is, is onze Voorspraak geworden. In plaats dat Hij ons de zonde ten laste legt, pleit Hij voor ons en onze ziel wordt hersteld.

Hoe volmaakt is dit alles. Het valt ons misschien moeilijk dit te geloven, omdat het ons moeilijk valt zo’n liefde te begrijpen. Gelooft u dat Christus u werkelijk met Zichzelf heeft verenigd? Hij stemt de

lofzang aan, en u moet wel met Hem mee zingen. Als u zegt dat u niet weet of Hij het werk heeft volbracht, dat u voor God in het volmaakte licht en in een volmaakte gunst staat – dan kunt u niet meezingen met Hem. Want Hij weet dat het werk is volbracht, Hij weet wel dat Hij in het volmaakte licht van Gods gunst staat.

Ik begrijp dat u in uw leven als christen moeilijkheden zult tegenkomen, maar dat is een ander onderwerp. U zult Gods genade ondervinden, die door gerechtigheid heerst. De Heer heeft het werk volkomen volbracht, zodat u op Hem kunt vertrouwen in alle gerechtigheid. Waar staat u in werkelijkheid? Bent u verzoend? Kunt u zeggen dat u door dit werk vrede met God hebt? Wij weten dat de mens van nature rijkdom liefheeft, genoegens, wereldse omgang etc, alles, behalve God. Want het hart van de mensen is vijandig tegenover God. Bent u met God verzoend? Als dat zo is, dan kunt u in al uw zwakheid tot God gaan. En inderdaad, als er beproevingen en verzoeken komen, waar zou u anders heengaan dan naar Hem die heeft gezegd: “Mijn genade is u genoeg; want de kracht wordt in zwakheid volbracht” (2 Kor. 12:9).

Het is heerlijk te zien hoe Paulus in Romeinen 8 deze liefde van God toepast op alle dingen, wanneer hij zegt: “Hoe zal Hij die zelfs Zijn eigen Zoon niet gespaard heeft, maar Hem voor ons allen heeft overgegeven, ons met Hem ook niet alle dingen schenken?” God is voor ons, terwijl Hij ons alle dingen geeft. “Wie zal beschuldiging inbrengen tegen uitverkorenen van God?” God is vóór ons, als Hij ons rechtvaardigt. Hij is vóór ons, als ik de gave bekijk die Hij ons heeft geschonken, of de schuld die Hij heeft weggenomen. Hij is vóór ons in onze beproevingen en moeilijkheden. In alle omstandigheden kunnen wij zeggen: “Als God vóór ons is, wie zal tegen ons zijn?”

Als er beproeving komt, herinneren wij ons dat er een rust voor ons is weggelegd. Als er een rust is, is die voor het volk van God. En als die rust voor het volk van God is, dan is Gods rust *mijn* rust. En Hij zal komen en ons invoeren in deze rust. Ik kan iemand laten halen, die mij niet bijzonder interesseert, maar als het een intieme kennis is, ga ik hem zelf halen. Daarom zegt Hij: “En als Ik ben heengegaan en u plaats heb bereid, kom Ik weer en zal u tot Mij nemen, opdat ook u zult zijn waar Ik ben (Joh. 14:3).

Oorsprong: [Le Messenger Évangélique 1911-37](#)

Titel: [Christ sur la croix](#)